

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 2992/2023
11.02.2026. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Добриле Страјина, председника већа, Драгане Миросављевић и Надежде Видић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Стојан Печак, адвокат из ..., против тужене Град Кикинда, Градска управа Града Кикинда, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1118/23 од 19.04.2023. године, у седници одржаној 11.02.2026. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1118/23 од 19.04.2023. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Кикинди П1 102/22 од 31.01.2023. године, ставом првим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу на име накнаде штете коју је претрпео због незаконитог удаљења са рада и незаконитог отказа радног односа исплати 2.359.246,46 динара, од којег износа се износ од 25.079,35 динара односи на разлику између исплаћене накнаде зараде и зараде коју би тужиоцу припала за период од 17.11.2017. године до 22.01.2018. године да није био нераспоређен, док се износ од 2.334.167,11 динара односи на неостварену зараду због незаконитог отказа за период од 23.01.2018. године до 30.04.2022. године са законском затезном каматом и то према појединачним опредељеним износима са законском затезном каматом од доспелости до исплате. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да у корист тужиоца Републичком фонду за пензијско и инвалидско осигурање уплати обавезне доприносе за пензијско и инвалидско осигурање за период од 17.11.2018. године до 30.04.2022. године на основу неисплаћених зарада по износу односно Тарифи важећој на дан уплате у фонду. Ставом четвртим изреке, одбијен је вишак тужбеног захтева преко досуђеног износа од 2.359.246,46 динара до тражених 2.502.703,46 динара за износ од 1.433.457,00 динара на име неисплаћене јубиларне награде за 30 година рада код туженог са законском затезном каматом од 01.06.2018. године до исплате. Ставом петим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу накнади настали парнични трошак од 186.192,00 динара са законском затезном каматом од извршности до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1118/23 од 19.04.2023. године ставом првим изреке, преиначена је првостепена пресуда у усвајајућем делу тако што је одбијен тужбени захтев којим је тражено да се обавезе тужени да тужиоцу по основу накнаде штете због незаконитог удаљења са рада и незаконитог престанка радног односа исплати 2.359.246,46 динара, и то 25.079,35 динара по основу накнаде штете због незаконитог удаљења са рада за период од 17.11.2017. године до 22.01.2018. године и по основу накнаде штете због незаконитог престанка радног односа за период од 23.01.2018. године до 30.04.2022. године појединачно опредељене износе са законском затезном каматом од доспелости до исплате, као и да у корист тужиоца Републичком фонду за пензијско и инвалидско осигурање за период од 17.11.2018. године до 30.04.2022. године на износ неисплаћени зарада уплати припадајуће доприносе за обавезно социјално осигурање. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужени да му накнади трошкове парничног поступка од 186.192,00 динара са законском затезном каматом од извршности до исплате. Ставом трећим изреке, обавезан је тужилац да накнади туженом трошкове парничног поступка од 70.500,00 динара и трошкове жалбеног поступка од 33.000,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је изјавио благовремену ревизију због погрешне примене материјалног права.

Испитујући побиијану пресуду у смислу члана 408. у вези члана 403. став 2. тачка 2. ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11...10/23), Врховни суд је оценио да је ревизија неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је решењем од 30.10.2017. године распоређен на радно место у управи туженог града и одређен му је коефицијент 15.01 за утврђивање плате. Решењем туженог од 17.11.2017. године тужилац је остао нераспоређен почев од 21.11.2017. године са разлога укидања уже организациони јединице, услед доношења новог Правилника о унутрашњој организацији и систематизацији од 11.10.2017. године и непостојања радног места на које може бити распоређен у складу са стручном спремом. Тужилац је против наведеног решења уложио жалбу жалбеној комисији која је решењем исту одбила у целости. Пресудом Управног суда, Одељење у Новом Саду бр. У 812/2018 од 21.01.2021. године уважена је тужба тужиоца, поништено решење жалбене комисије и предмет враћен туженом органу на поновно одлучивање. Наведена пресуда је постала правноснажна 21.01.2021. године а извршна 10.03.2021. године. Жалбена комисија туженог је 25.03.2021. године донела ново решење којим је одбијена у целости жалба тужиоца изјављена против решења туженог од 17.11.2017. године. Решењем туженог од 19.01.2018. године тужиоцу, који је на основу решења од 17.11.2017. године остао нераспоређен, престао је радни однос по сили закона отказом 22.01.2018. године, протеком рока од 2 месеца од коначности решења којим је утврђено да је нераспоређен. Пресудом Управног суда Одељење у Новом Саду бр. У 3932/18 од 26.06.2021. године

године тужба тужиоца је уважена и поништено решење туженог од 19.01.2018. године и предмет је враћен туженом органу на поновно одлучивање. Пресуда је постала правноснажна 26.03.2021. године и извршна 07.05.2021. године. Тужени је 19.05.2021. године донео ново решење којим је утврђено да је тужиоцу, који је остао нераспоређен, престао радни однос по сили закона отказом од 22.01.2018. године због престанка потребе за његовим радом. Тужилац је против овог решења поднео тужбу Управном суду где је у току управни спор.

Полазећи од овако утврђеног чињеничност стања, првостепени суд је применом члана 164. и 191. Закона о раду усвојио тужбени захтев и обавезао туженог да тужиоцу накнади штету насталу за период од 17.11.2017. године до 30.04.2022. године, у висини утврђеној вештачењем, уз уплату припадајућих доприноса за обавезно социјално осигурање.

Другостепени суд је преиначио првостепену пресуду и одбио тужби захтева за наканду штете насталу за период од 17.11.2017. године до 30.04.2022. године позивом на примену члана 191. Закона о раду, уз закључак да не постоји правни основа за обавезивање туженог на наканду штете према тужиоцу, с обзиром на то да је решење од 19.01.2018. године коначно и да је управни спор поводом тог решења још у току, те да је с тога статус тужиоца као евентуално нераспоређеног службеника још увек нерешен.

По оцени Врховног суда, другостепена пресуда донета је правилно применом материјалног права.

Према члану 191. став 1. Закона о раду право на наканду штете припада запосленом коме је, по одлуци суда, радни однос престао без правног основа.

Према Закону о запосленима у аутономним покрајинама и јединицама локалне самоуправе ("Службени гласник РС", бр. 21/2016,), службеник је запослено лице које професионално обавља стручне послове из надлежности аутономне покрајине и јединице локалне самоуправе или са њима повезаних општих правних послова, информатичких, материјално-финансијских, рачуноводствених и административних послова. Службеник је запослено лице на извршилачком радном месту као и на радном месту службеника на положају (члан 3. став 3. Закона). Службенику престаје радни однос по сили закон ако је нераспоређен, а не буде премештен на друго радно место - наредног дана од протеча два месеца откад је постао нераспоређен (члан 163. став 1. тачка 3. Закона); О томе да је службенику престао радни однос по сили закона послодавац доноси решење којим утврђује разлог због кога је радни однос престао и дан кад је радни однос престао. Против решења жалба није допуштена, али може да се покрене управни спор (члан 164. Закона). Дакле, следом изнетог, решење о престанку радног односа у наведеном случају је декларативног карактера јер се њиме утврђује само разлог због кога је радни однос престао и дан када је радни однос престао.

У конкретном случају, решењем туженог, које је коначно у управном поступку, утврђено је да је тужиоцу као службенику у градској управи туженог, који је остао нераспоређен, престао радни однос по сили закона 22.01.2018. године, због престанка потребе за његовим радом. С обзиром да је реч о деклараторном решењу којим је тужиоцу радни однос престао по сили закона јер су се за то стекли законски услови, при чему према резултатима доказног поступка следи да исто није правноснажно проглашено незаконитим већ да је питање законитости тог решења предмет управног спора који је у току, то и по оцени Врховног суда нису испуњени законски услови за обавезивање туженог на накнаду штете и уплату доприноса тужиоцу применом члана 191. Закона о раду.

У смислу изнетог вођење управног спора поводом наведеног решења, који је у току, као ни претходно вођени управни спорови у којима је управни суд поништавао донета решења као управне акте и враћао их органу тужене на поновно одлучивање ради отклањања учињених повреда правила управног поступка, само за себе не може довести до права тужиоца на накнаду штете по траженом основу и враћању на рад, јер такав основ за тужиоца, при наведеним околностима, није настао. Са наведених разлога, другостепени суд је правилно одбио као неоснован тужбени захтев, па су супротни наводи ревизије неосновани.

Из наведених разлога применом члана 414. ЗПП одлучено је као у изреци.

**Председник већа – судија
Добрила Страјина, с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**